

Передмова

Порода є продуктом людської діяльності, на формування якої велике значення мали соціально-економічні фактори. Людина весь час спрямовувала свою діяльність на підвищення продуктивних якостей свиней та поліпшення інших господарсько-корисних ознак. У процесі такої спрямованої діяльності формувалися нові спадкові якості. Ізолюючи свиней від природних чинників, людина створила для них інші умови існування, значно змінила характер годівлі, умови утримання і суттєво вплинула на процес її відтворення.

З урахуванням відповідної природної пластичності організму свиней різні умови домашнього утримання значно вплинули на відмінності їх від своїх диких предків. Домашні свині набули суттєво нових ознак, які не виражені або зовсім не характерні для диких форм.

Порода - це чисельна група свиней (не менше 1500 основних свиноматок, 150 основних кнурів), спільного походження, схожих за екстер'єром, конституцією та продуктивністю, які стійко передають своїм нащадкам.

Більшість порід, які розводять в Україні, створені методом схрещування, тобто комбінацією різних генотипів та за рахунок збагачення і поліпшення місцевих свиней, які добре пристосовані до відповідних умов годівлі та утримання.

У селекційному процесі шляхом схрещування низькопродуктивних тварин із високопродуктивними, яких періодично завозили із-за кордону, створювали нові високопродуктивні породи, які добре пристосовані до місцевих умов годівлі та утримання.

**Золочівський фаховий коледж Львівського національного аграрного
університету**

Рецензія

на методичну розробку- альбом «Породи свиней» для студентів
спеціальності 204 «Технологія виробництва і переробки продукції
тваринництва»

Укладач: Куцель Н.М. – магістр, викладач I кваліфікаційної категорії
Золочівського фахового коледжу ЛНАУ

Альбом порід свиней створено для опрацювання ілюстративного матеріалу з дисципліни «Технологія виробництва продукції свинарства». Альбом укладено методично правильно, згідно вимог, що ставляться до робіт такого характеру. Їх головне завдання – мінімізувати зусилля студента, які витрачаються на засвоєння нового навчального матеріалу.

Альбом складається з фотокарток та описів найбільш поширених порід свиней згідно видової класифікації та продуктивних особливостей, може використовуватись при лекційному, практичному, самостійному та індивідуальному опрацюванні робіт з тем «Породи свиней». У ньому наведений перелік рекомендованої літератури згідно вимог типової програми.

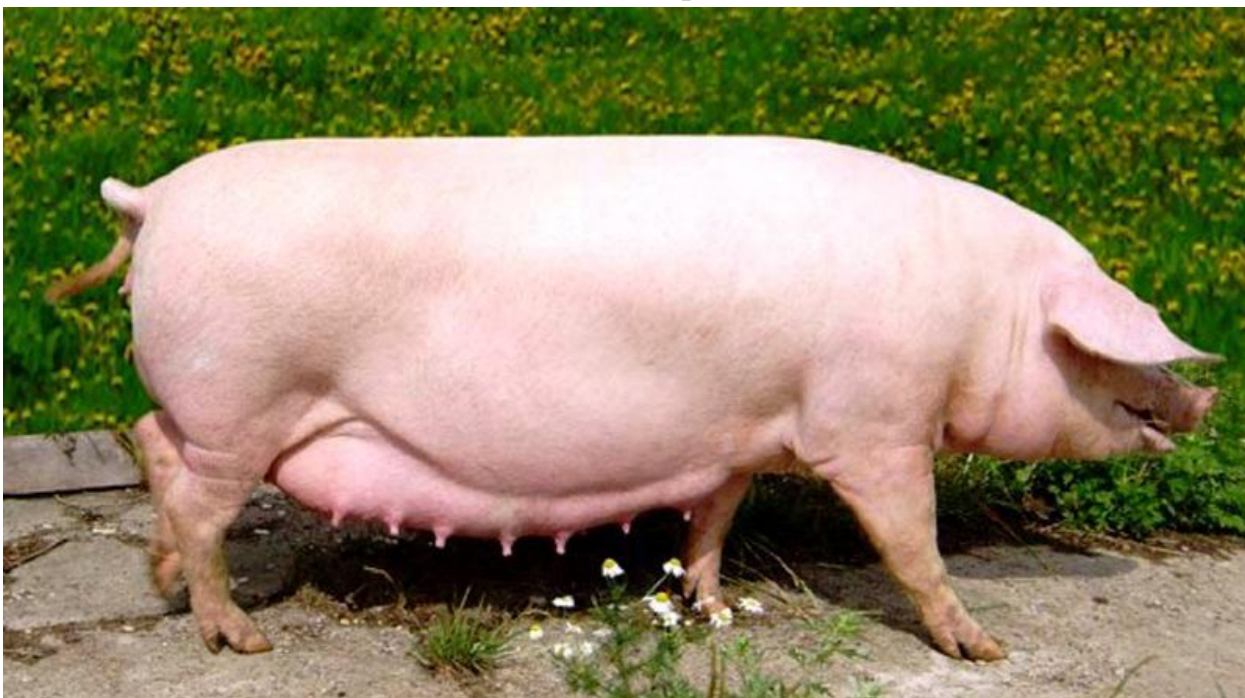
Альбом охоплює всі породи, що є рекомендованими для вивчення навчальної дисципліни, що дає можливість витратити менше часу на пошук необхідної інформації при підготовці до занять, забезпечує мотиваційну і розвиваючу функції у студентів.

Відзначаючи в цілому відповідність цієї розробки з курсу „ Технологія виробництва продукції свинарства ” вимогам навчального плану та програм, схвально оцінюючи її змістове наповнення і методичний апарат, а також інноваційну структуру, вважаю за потрібне рекомендувати її до друку та використовувати при проведенні занять.

« __ » _____ 2020 р.

Рецензент: викладач вищої кваліфікаційної _____ Т.П.Павлюк
категорії Золочівського фахового коледжу ЛНАУ

М'ясні (беконні) породи свиней

Ландрас — перша спеціалізована порода свиней беконного типу. Виведена в Данії в результаті схрещування місцевої данської свині з великою білою породою в умовах повноцінної годівлі і насичення раціону білком тваринного походження. При цьому проводився тривалий добір і підбір помісей за скоростиглістю, витратою кормів на одиницю продукції та м'ясними якостями. Першого представника цієї породи отримали у 1907 році. В Україну ландраси завезені з Канади, Швеції, Англії і племінних господарств Російської Федерації та Латвії.

Свині породи ландрас білої масті, крупні на зріст, довгі (окремі кнури досягають довжини 2 м), з великими звислими на очі вухами. Голова легка, шкіра тонка, окости глибокі й добре виповнені, груди вузькуваті, ноги сухі, міцні. Туші - з високим вмістом пісного м'яса і тонким шаром підшкірного жиру. При майже однакових репродуктивних якостях з тваринами великої білої породи та деяких інших порід від ландраса при відгодівлі до 100 кг отримують туші з великим (на 2-5 %) вмістом пісного м'яса і дещо меншою товщиною підшкірного жиру. Тулуб у них розтягнутий, окіст широкий, плоский; шкіра тонка, щетина біла, рідка.

Внаслідок спеціалізації породи м'ясних якостей ландраси, особливо підсисні матки і ремонтний молодняк, вимогливі до умов зовнішнього середовища. За незадовільної годівлі і утримання у свиноматок знижується заплідненість, багатоплідність, а у молодняку втрачаються скороспілість і м'ясні якості. Кнури цієї породи в Україні мають середню масу 308 кг при довжині тулуба 184 см, свиноматки, відповідно, — 230 кг і 165 см; багатоплідність маток становить 10,5-11,0 поросят на опорос при живій масі гнізда в 2 міс. 170-216 кг; середньодобові прирости молодняку на контрольній відгодівлі — 700-750 г, оплата корму 3,5-3,8 к. од. і вихід м'яса в туші 58-60 %.

Американський Ландрас виведений з Данського Ландраса, та почала своє існування в 1895 році. Тоді Великих Білих свиней завезли з Англії і схрестили з місцевими свинями. Головним чином через використання Ландраса, Данія стала головною країною-експортером бекону.

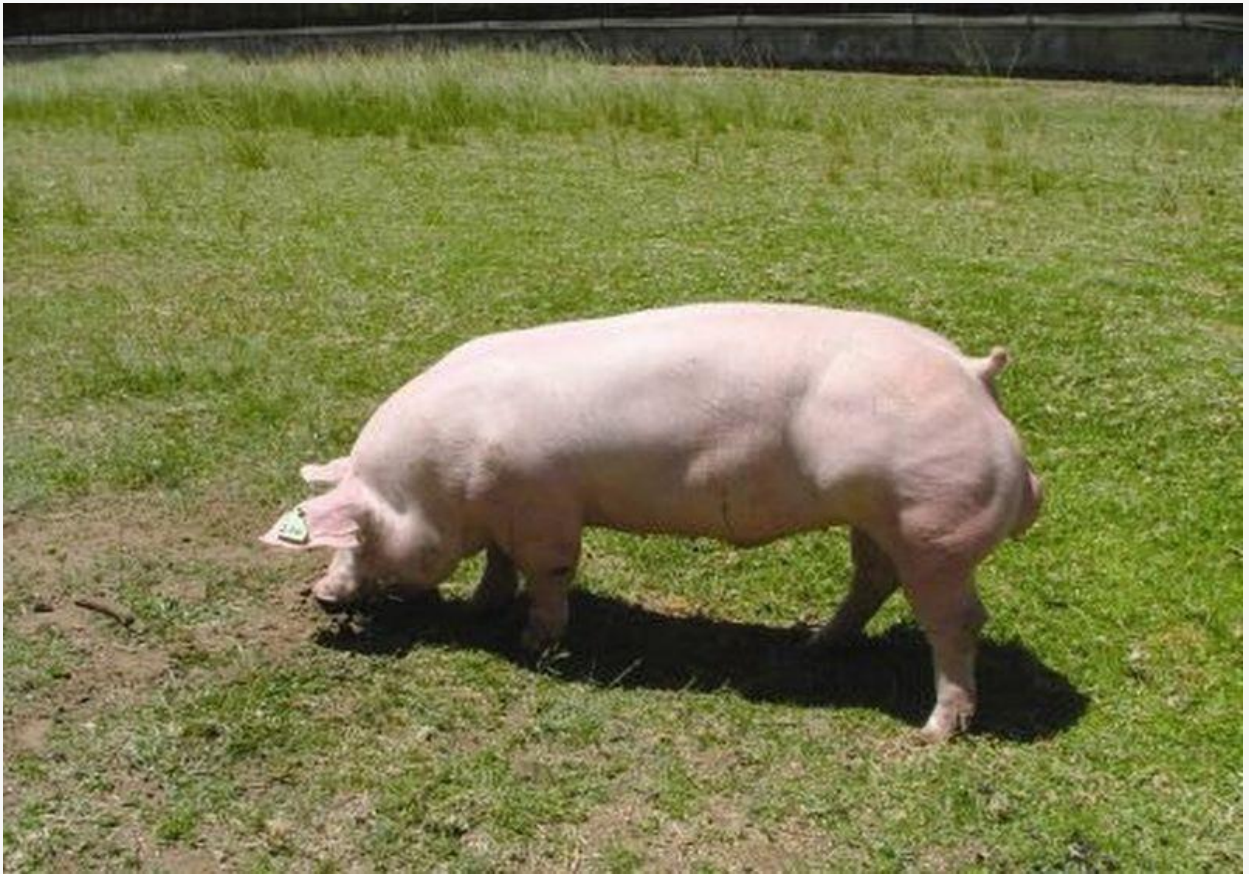
Протягом 15 років після первісного ввезення Ландрас використовувався у численних порівняннях з американськими свинями. В результаті цієї роботи чотири нових породи зареєстровані Асоціацією реєстрації тваринництва Inbred.

У травні 1949 року Міністерство сільського господарства США звернулося до Міністерства закордонних справ Данії з проханням скасувати свої обмеження щодо розповсюдження чистокровних Ландрасів в Сполучених Штатах. Цей запит було надано, а Американська асоціація землевласників була створена в 1950 році для реєстрації та сприяння продажу чистокровного племінного господарства.

Порода Ландрас пропагується за його здатність добре схрещуватись з іншими породами покращуючи їхні якості. Також Ландрас відомий своєю довжиною тіла, великим відсотком ваги туші та ідеальним обсягом м'яса.

Ландраси - плідні свиноматки, які приносять великі опороси та є надзвичайно хорошими годувальницями.

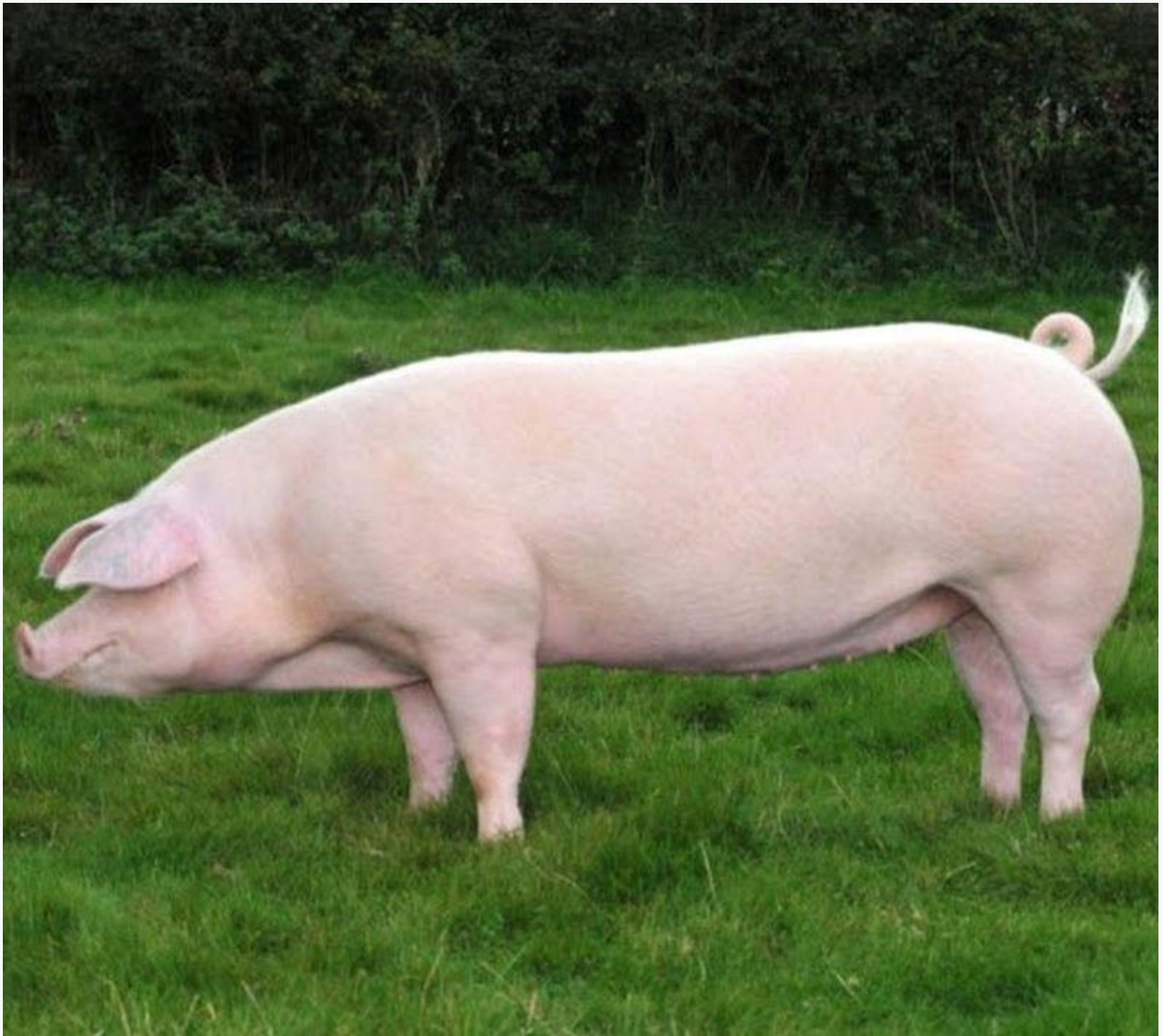
Середня вага дорослих свиноматок досягає - 204 - 272 кг., кнурів - 226 - 318 кілограм живої ваги. Плодючість не менше 10 поросят.

Бельгійський Ландрас, також відомий як "Удосконалена бельгійська" та "бельгійська", є породою домашньої свині з північної Бельгії. Розвиток породи розпочався наприкінці 20-х рр. З рідним типом Ландраси, який характеризувався як "коротка, жирна і погано м'язова свиня".

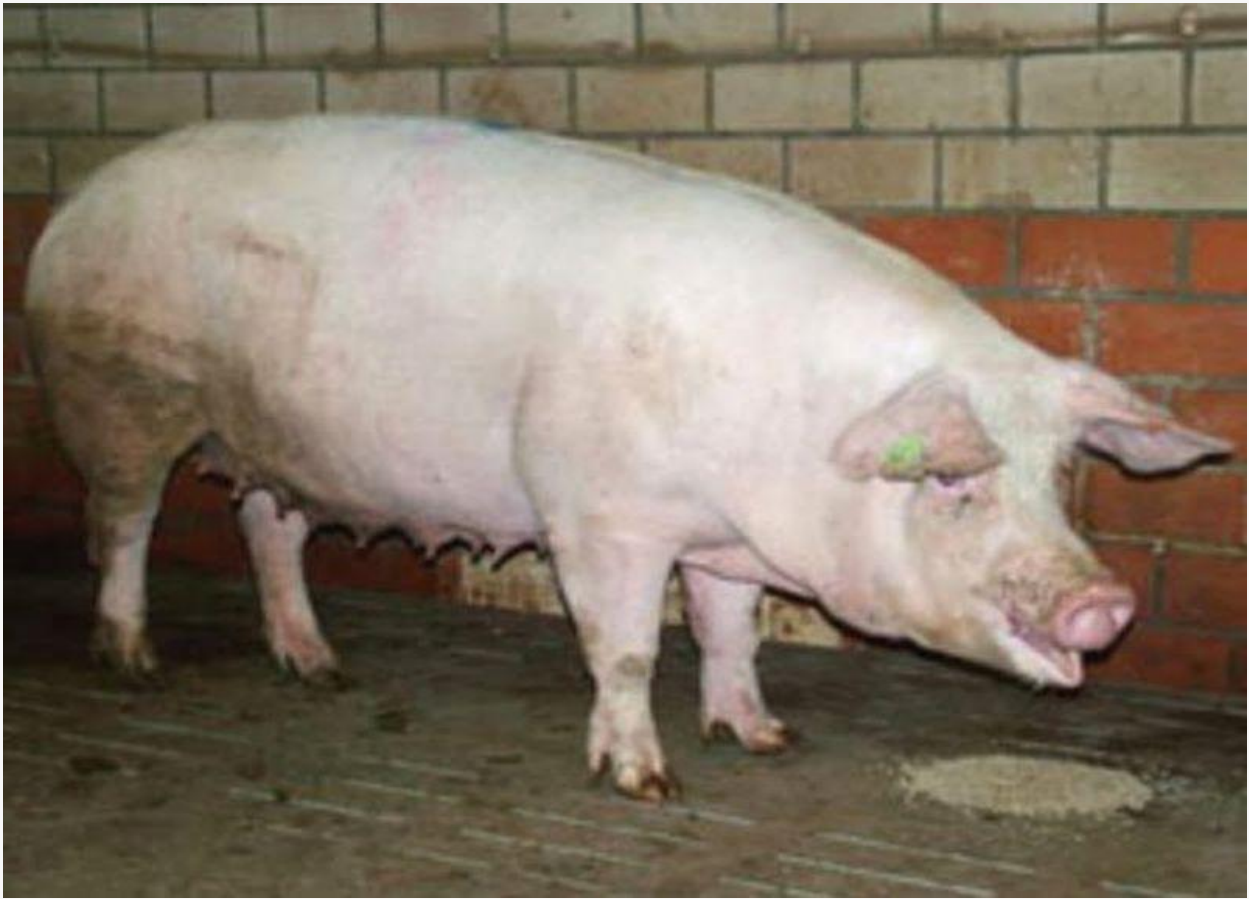
Бельгійська ландрас, що використовується у багатьох різних країнах, також є однією з чотирьох основних комерційних порід у Франції. Велике значення в виробництві свинини у Бельгії було вироблення дуже високої якості свіжого м'яса. Більшість свинини в Бельгії продаються як свіжа свинина.

Більшість бельгійських ландрасівських свиноматок штучно запліднюються, щоб забезпечити ефективне розведення і забезпечити якість поросят у гнізді. Вагітність триває чотири місяці, а плодючість 10-12 поросят у гнізді. Ці поросята відлучають в 21 день, і свині знову будуть запліднені. З метою підвищення якості бельгійських ландрасів свиней часто спаровують з кнурами породи п'єтрен, що підвищує якість бельгійської породи. Поросята потім виведені назад у основну бельгійську лінію Ландраса, що приносить їм покращену якість свинини.

Італійський ландрас це італійська порода домашньої свині. Він випливає з породи датського ландрасу, розробленого в Данії наприкінці XIX століття, запаси яких були імпортовані до Італії після Другої світової війни. Це, після Великої білої, другої за чисельністю свиней породи в Італії. Італійський ландрас - вульгарний з білим волоссям і непігментованою шкірою, і дуже довгий у тілі через наявність двох чи трьох чужорідних хребців - він має 15 або 16, а не звичайних 13, знайдених в інших породах Ландрас. Ландрасські свині були ввезені в Італію у XX столітті.

Генеалогічна тварина була заснована в 1970 році і тримається Асоціацією національних асоціацій Аллеварті Суїні, італійською національною асоціацією свиногокомплексів. У 2007 році зареєстровано 11 749 свиней; в кінці 2012 року загальна сума становила 5959. Італійський ландрас стала домінуючою як поліпшена порода в Італії.

Голландський ландрас вважається особливо ефективною породою для виробництва м'яса.

Протягом пізніх 1960-х та 1970-х років свинарство в Голландії зазнало великих змін. У 1960 р. на 146 000 ферм було менше 3 млн. свиней, до 1981 р. було лише 40 900 свинокомплексів, але було більше 10,3 млн. свиней. Ферми були об'єднані, і був прийнятий набагато більш інтенсивний, фабрично-заводський стиль. Голландські фермери зараз експортують більшість своїх свиней за кордон.

Голландський ландрас має такий самий загальний вигляд інших порід ландрасів, які мають білий колір і мають характерні великі та занурені вуха. Порода також відома високою плодючістю і дуже хорошими материнськими якостями.

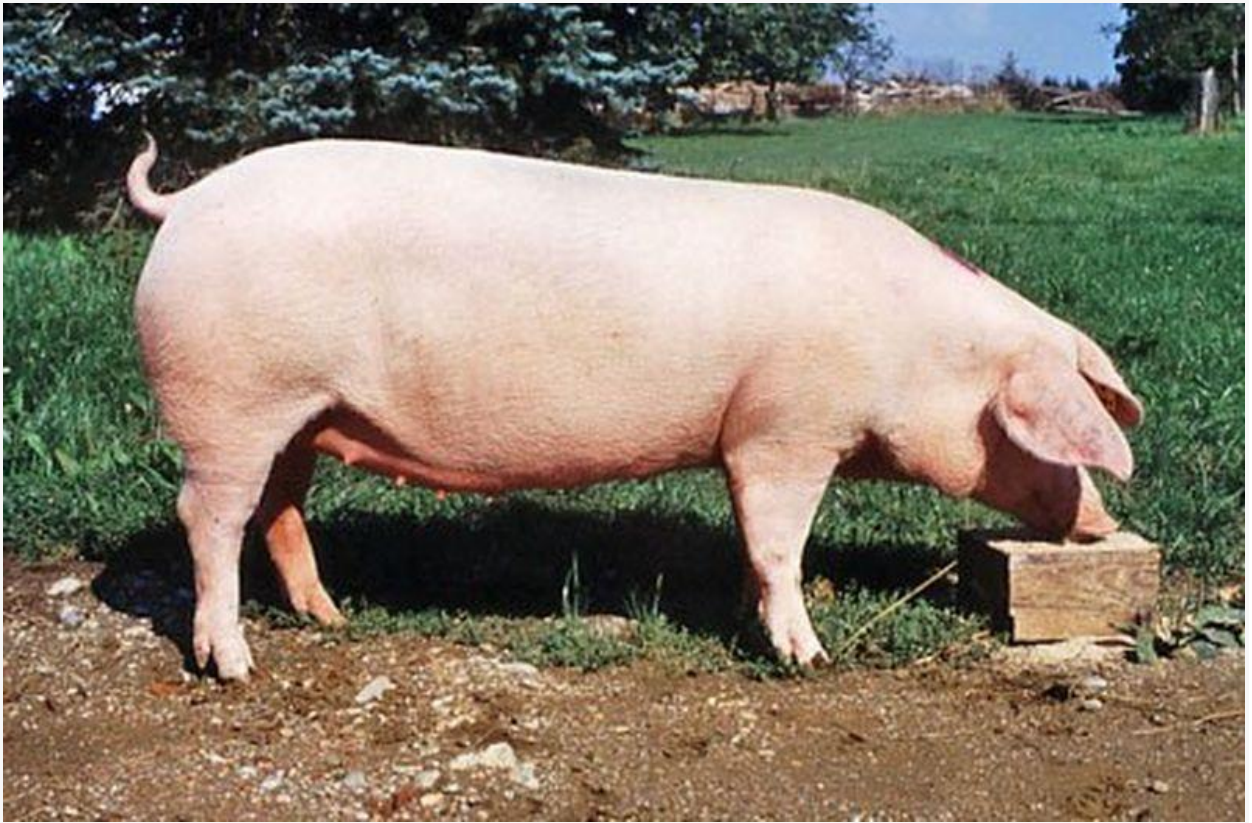
Середня зріла свиноматка сягає 204-272 кг, а середня вага зрілого кнура - 226-318 кг.

Норвезький ландрас є провідною породою свиней в Норвегії. Оскільки в Норвегії свині не настільки численні, як у більшості країн, що мають зареєстрований штаб, кількість зареєстрованих щороку обмежена. Норвезький ландрас, а також більшість свиней в Норвегії, вирощуються в південній частині країни, в основному знаходяться в районі Хамар. Вони мають білий колір і мають важкі вуха. Норвезький ландрас має відносно вузькі плечі, маленьку голову, витягнуту спину. Європейський контраст свиней ландрасів протягом 1970-х років показав, що порода мала максимальний темп приросту та найбільш ефективну конверсію кормів. Експорт здійснювався в Англію, Ірландію, Північну Ірландію, Францію, Швецію, Данію, Канаду, Польщу та Чехію.

Потім був спеціальний вибір, який давав суміш введених штамів унікальну адаптацію до середовища Південної Норвегії. Найбільш ефективні свині, які є здоровими, забезпечують основне джерело племінного запасу для покращення породи.

Ці свині здатні досягти ваги тіла 100 кг протягом 142 днів після їх народження. Середня маса кнура норвезької ландраської свині при забої становить 160-170 кг. Середня маса свиноматки становить 204-272 кг, а середня маса кабана становить 226-318 кг.

Німецькі Ландраси виникли приблизно в 1900 році на північному заході Німеччини і була особливо популярними в Нижній Саксонії в роки після її створення. У 1948-1958 роках імпортували датські та голландські ландраси, які використовувались для подальшого вдосконалення породи. Німецькі ландраси виглядають так само, як і ландрас інших народів, особливо тих, з яких виник імпортований запас. Вони були виведені за м'ясності та співвідношенням вмісту жиру, хоча вони не настільки великі за розміром або довжиною. Їх щетина і шкіра білі, а їхні вуха важкі, з характерною ландрасською падкою. Близько 1000 голів експортується щороку в інші країни.

Німецькі ландраси виявилися дуже корисними для схрещування і підвищення загальної продуктивності свиней у Німеччині. Це призвело до появи іншої породи німецьких ландрасів.

Середня жива маса німецького ландраса - 204-272 кг, а середня вага кнура -- 226-318 кг. Середня маса забитого кнура - 160-170 кг.

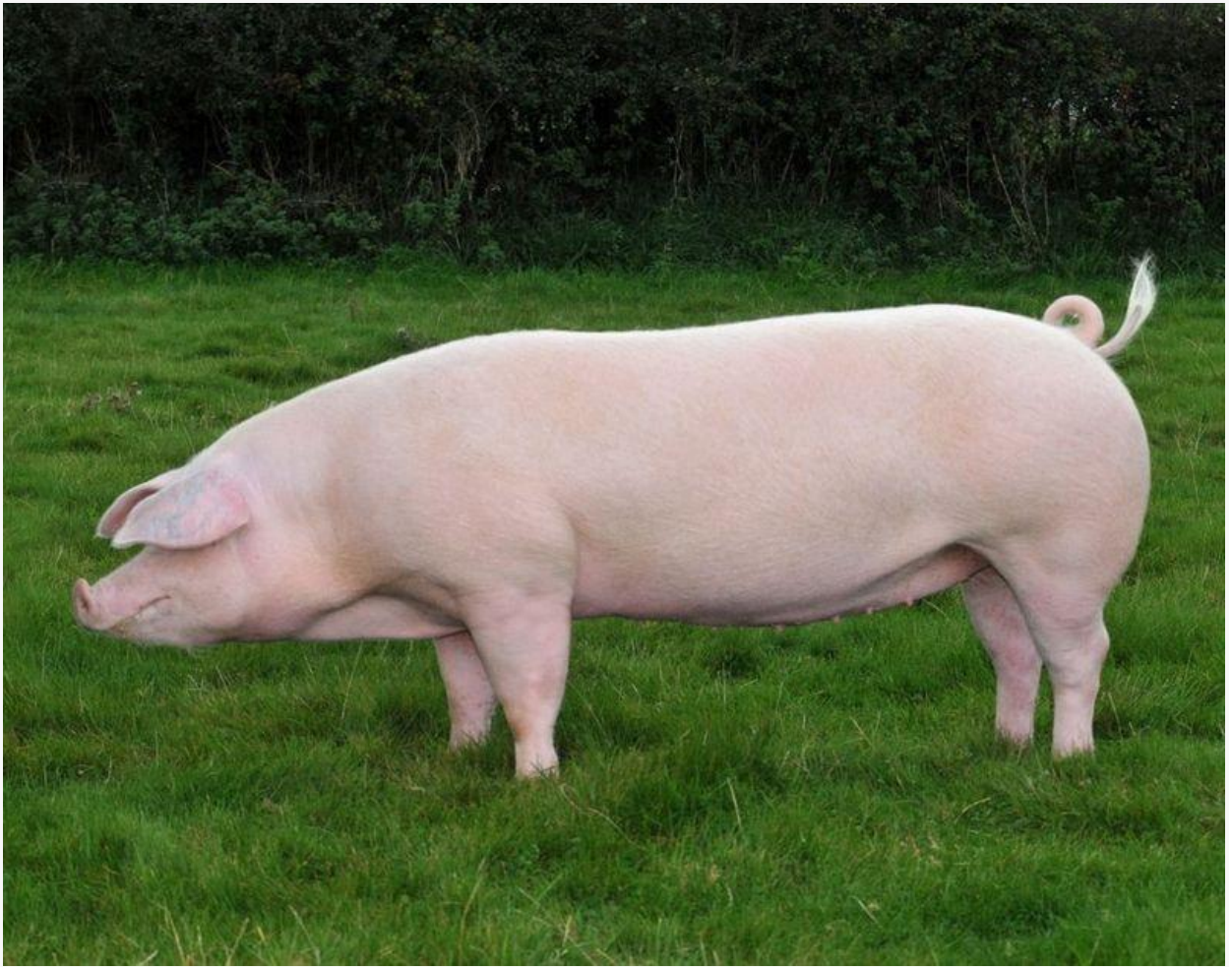
Французький ландрас - це велика біла порода з важкими вухами, які вказують на характерний ландрас.

Штами Landrace вперше були введені до Франції приблизно в 1930 році, але тільки після Другої світової війни не було здійснено значне ввезення зареєстрованих запасів. Цей імпорт надійшов в основному з Швеції. Це було тому, що на той час Данія обмежувала експорт досить суттєво. Відбір у Франції був значною мірою спрямований на свиней, що відповідає виробничому середовищу та вимогам ринку Франції.

Як і у всіх порід Ландрас, французькі ландрасські свиноматки мають дуже сильні материнські інстинкти, і ці риси були посилені через вибіркове виведення французькими фермерами. Сімейство породи, як кажуть, в середньому дорівнює 19 свиней на рік, успішно відлучено.

У породи є характеристики продуктивності, які дуже близько підходять до Великої Білої, з якою її постійно порівнюють. Довжина туші, відсутність жиру та якості бекону особливо приваблива, адже ефективність коректування кормів також є дуже сприятливою точкою для французького Ландраса.

Спочатку вони називалися "французькими свинями данського типу", але поступово стали відомі за їхнім нинішньою назвою, оскільки порода стала більш гомогенізованою та широко поширеною. Французький ландрас виявився дуже популярним для схрещування у Франції, який зазвичай використовується як термінальні кабани у трьохсторонніх перехресних програмах. Цей французький штаб також екпортується в ряді інших країн.

Шведський Ландрас є провідною породою свиней у Швеції. Шведський штаб свиней ландрасів виник з імпорту з сусідніх країн, зокрема Данії. Шведський ландрас привернув увагу в США та інших країнах за останні роки.

Шведський ландрас багато в чому був похідний від датського ландраса і має аналогічні характеристики. Це середня і велика свиня з довгим тілом. Вона біла і незначною короткою щетиною. Морда довга, а великі вуха спускаються вперед. Вона має довгу спину і глибокі боки і не вистачає складок шкіри і зайвого жиру, знайденого в деяких інших породах. Однак шведський ландрас - не така екстремальна беконна свиня, і селекціонери зосередили увагу на міцності ніг, силі спини та конституції тварини. Вони також прагнули зберегти плодючість, здатність материнства та швидкість приросту маси тіла Датського ландраса.

Шведський ландрас експортується до Сполучених Штатів та інших країн. Він знаходить користь в країнах, де бажана свіжа свинина та інші вироби, тоді як данський ландрас вирощується на бекон. Він був використаний для покращення американського ландраса та розширення генетичної бази цієї породи. Він був експортований до Австралії в першій половині XX століття, а звідти в Нову Зеландію в 1959 році. Ще один експортний ринок складався з Росії, а також експортувався до Чехословаччини.

Породу **В'єтнамських вислобрюхих** свиней було виведено в країні, від якої вона й отримала свою назву, В'єтнамі. Лише в кінці 20 століття її представників привезли в Європу та Північну Америку. Сьогодні в Україні та Канаді ведеться активне удосконалення породи.

В'єтнамська вислобрюха свиня має широкий тулуб, грудна клітка масивна, а ноги дуже короткі. У самок та поросят помітний висячий живіт. Голова є маленькою, вуха невеликі та стоячі.

З 6 місяців в самців є ікла. Незалежно від статі вздовж хребта є довга щетина, яка стає дибки при прояві емоції. Для цієї породи характерний чорний окрас, допускається його поєднання з білими плямами на голові та ратицях. Свині В'єтнамської вислобрюхої породи спокійні. Вони дуже охайні та стійкі до вологого спекотного клімату і сильних морозів.

Дорослі свині їдять часто, але дуже маленькими порціями, що робить їх утримання дуже вигідним. Трохи дорожче обходяться поросята і вагітні самки, так як в їх раціон необхідно включити концкорми і кормові добавки. Представники цієї породи можуть їсти будь-яку траву, але надають перевагу люцерні, амаранту, конюшині. Взимку вони можуть харчуватися сіном, яке одночасно служить їм підстилкою.

Вони скоростиглі й багатоплідні, стандартний показник опоросу - 2 на рік. Дорослішають представники цієї породи найпізніше в 6 місяців. Вага представників цієї породи невелика, від 50 до 100 кг. Їх м'ясо делікатесне, так як в ньому міститься набагато менше холестерину ніж зазвичай.

Сьогодні порода широко поширена в Південно-Східній Азії, Канаді, Угорщині, Румунії та в Україні. В останні роки з'явилися заводчики в Росії, Білорусії та інших країнах СНД.

Селекційні роботи, які проводились в Америці до кінці XIX століття дозволили створити нову м'ясну породу свиней, яка дістала назву - **Дюрок**.

Це свині червоної масті, яких вивели з декількох червоних порід, що потрапили до США з Гвінеї, Португалії та Іспанії. Після величезної кількості схрещувань почали формуватися дещо однорідні групи свиней, з якими й велась планомірна робота. Одна з них була поширена в нью-йоркському штаті Дюрок. Представники цієї породи були середнього розміру, скоростиглі, відрізнялись хорошими м'ясними якістьми і швидко окупали витрати на корм і утримання. Разом з ними поширеною була порода Джерсі, дещо крупніша. Спочатку їх розводили як самостійні, пізніше схрестили. Сучасний Дюрок є поєднанням цих двох свиней.

В сучасних свиней породи дюрок яскраво-червона шкіра та м'яка щетина цього ж кольору. Від породи з Джерсі вони отримали розмір, витривалість і добру адаптованість до поганих погодних умов, характерних для північноамериканських зим. Раніше дюрок була виключно сальною породою, але завдяки багатьом схрещуванням вдалось посилити її м'ясні властивості та кардинально змінити ситуацію. Представники дюрок є достатньо великими, кнури можуть перевищувати 1,8 м в довжину, свиноматки є трохи меншими. Хоча в м'ясних порід зазвичай подовжена форма тіла, в дюрок вона достатньо широка і масивна. Спина є дугоподібною. В цих свиней прямі високі ноги, достатньо сильні і витривалі для того, щоб перескочити невелику огорожу. З віком ця особливість зникне, так як вага дорослої особи може досягти 250 кг.

Свиноматки приносять 8-10 поросят за опорос, що є достатньо низьким показником. Такими є і молочні показники, поросяттам з перших днів потрібно додаткове харчування, бо в молоці цієї свині міститься мало заліза та міді.

Пітрэн село що знаходиться в Бельгії, звідки ця порода бере своє ім'я, була батьківщиною породи **П'єстрен**. Точне походження невідоме, але місцева порода була "висунута на перший план" у складний період ринку свинини в 1950-1951 роках. Порода стала популярною у своїй рідній країні та була експортована до інші країн, особливо в Німеччину.

Порода середнього розміру і біла з чорними плямами. Навколо чорних плям є характерні кільця світлих пігментацій, що носять білу щетину. Порода зазвичай називається пекінським маркуванням. Вуха стоять прямо.

П'єстрен славиться дуже високою продуктивністю м'яса, але це часто пов'язано з наявністю генофонду для синдрому стресу у свиней. Невелика кількість чистокровних стад зберігається для постачання запасів для цих селекційних програм.

Свині даної породи дуже мускулісті та можуть досягати до 80 см зросту в холці та до 300 кг ваги.

Середньодобовий приріст ваги свиней на відгодівлі становить понад 800 грамів. Для виробництва 1 кг свинини необхідно менше ніж 2,4 кг корму.

Оскільки порода м'ясна то вихід м'яса становить - 60-70% при сальності 10-30%.

У 8 місяців здорові поросята на відгодівлі мають вагу в районі 90 кілограм.

Гемпшир - це порода домашньої свині з Великобританії. Це, мабуть, найстаріша порода завезена в США. Ця свиня є четвертою "найбільш зареєстрованою породою" свиней у Сполучених Штатах. Ця порода походить від англійських порід, які були виявлені в північній Англії та Шотландії. Вважається, що порода була доставлена до Америки з Гемпшира, Англія, між 1827 і 1839 роками. Свині, що залишилися в Гемпширі Англії, пізніше розробили в Уессекс Саддлбек. Породи Уессекс Саддлбек подібна до забарвлення свиней Гемпшира, але з лапатами вухами, і вони утримуються в основному в лісі на вигулі. Породи були названі Гемпширські кабани мешканцями Гемпшира.

Гемпширська свиня - середньостатистична порода свиней. Вона має прямі вуха і чорне тіло, з білястою смугою навколо середини, що охоплює передні ноги. Тіло тварини добре побудоване з довгими ногами та носом, що робить цю породу популярною для виробництва м'яса.

Середня вага зрілих Гемпширських кабанів близько 300 кг. А середня жива маса тіла зрілих свиноматок становить близько 250 кг.

Гемпширська свиня відома та відзначена як швидкий виробник доброго м'яса. Породи дуже добре підходить для виробництва м'яса. Свиноматки є відмінними матерями і досить довго є плодовитими. Тварини зазвичай мають хороший темперамент.

Естонську беконну породу було затверджено як самостійну в 1961 році. Вона була створена на основі місцевих порід, яких схрещували з Німецькими білими довговухими свинями, данськими свинями породи Ландрас з метою покращення продуктивних якостей та оживлення крові.

Естонська беконна порода відноситься до м'ясного напрямку. Масть в цих тварин переважно біла, шкіра може бути дещо рожевого відтінку в деяких випадках. Вони мають міцну конституцію, їх тіло розтягнуте і довге. Розміри голови скоріше середні, а профіль є злегка увігнутим. В цих свиней довга і широка спина, добре розвинені округлі окости. Дорослі кнури можуть важити до 330 кг, свиноматки - 240 кг. Довжина тулубу сягає 165-185 см.

Плодючість Естонської беконної породи - до 12 поросят в одному опоросі. Молочність - 90 кг. Молоде покоління характеризується підвищеним виживанням та непоганими відгодівельними якостями. У віці 6 місяців молодняк досягає маси в центнер при найвищій якості бекону. До кормів ці свині невибагливі, що значно полегшує їх утримання.

По деяких показниках Естонські беконні свині є значно кращими за представників породи Ландрас, елітних свиней м'ясного напрямку. Це стосується відгодівельних якостей, збереження молодняку, якості м'ясної продукції.

Представників Естонської беконної породи активно використовують в промисловому схрещуванні через високий ефект гетерозису.

Завдяки своїй конституції, високим показникам збереження молодняка та добрій плодючості, Естонські беконні свині добре підходять для пасовищного утримання. Ця порода свиней є достатньо популярною в деяких областях Росії, прибалтійських країнах, а також в Молдові.

Темворс - одна й з найстаріших порід світу, і бере свій початок в Англії. Завдяки витривалості, вмінню добре почувати себе в різних природних умовах, цих свиней почали розводити на Півночі. Свині породи темворс відносяться до беконного напрямку.

Особливо популярними темворс були до другої половини ХХ століття, але після того породу майже забули, до випадку, коли кілька її представників втекли. Рудих свиней побачили представники ЗМІ та зацікавились, що і призвело до відродження породи.

Свині темворс мають міцну і рельєфну конституцію, а також добре розвинену кісткову систему. В них вузький, дещо подовжений корпус, явно виражена мускулатура.

В середньому, довжина туші складає біля 90-150 см. Перехід від голови до широкої і довгої шиї плавний. В свиней міцні потужні ноги. Окрас може коливатися від світло-оранжевого кольору до темно-бурого, бордового. Рідкісними вважаються темворс із повністю білим забарвленням та чорними цятками на спині.

Темворс - дружелюбні та миролюбні свині, їх легко утримувати з іншими тваринами, навіть рогатою худобою. Доросла свиноматка може привести за один опорос 5-11 поросят. Вони мають материнський інстинкт, тому діти знаходяться під надійним наглядом, що добре впливає на їх подальший розвиток. Вже у віці 9 місяців поросята можуть досягати живої маси до 110 кг. Великим плюсом цієї породи можна назвати їх здатність легко переносити низькі температури, темворс спокійно поведуться на відкритих пасовищах.

Сьогодні представники породи темворс найбільш широко представлені в США, Австралії, Англії та Новій Зеландії. Хоч їх досить вигідно розводити і в наших краях, поки що це не є поширеним.

Латвійська біла . Свині – беконні, отримані в Латвії від схрещування місцевих свиней з великою білою породою, а також з німецькою білою довговухою і білою коротковухою. У XIX - на початку XX ст. в Латвію для поліпшення місцевих свиней стали завозити племінних із Англії та Німеччини. У результаті селекції з'явилася поліпшена латвійська порода, пристосована до місцевих умов. Її затвердили 1967 року. Наразі вона широко розповсюджена в Латвії.

Масть у породи біла. Тварини великі, кістяк негрубий, добре розвинений. Свині хорошої статури. Тулуб довгий, особливо середня частина. Довжина тулуба дорослого кнур 170-180 см, обхват грудей 165 см. Довжина тулуба свиноматки — 155-160 см і обхват грудей 147 см. Голова невелика, профіль трохи увігнутий. Вуха невеликі, прямостоячі або злегка звисають. Шия середньої довжини. Груді широкі, глибокі, з округлими ребрами. Черво пряме, підтягнуте. Спина широка, пряма, іноді трохи вигнута. Зад довгий, широкий. Окості великі, добре виповнені, спускаються до скакальних суглобів. Крижі прямі, середньої довжини, широкі. Ноги міцні, сильні, середньої довжини, правильно поставлені, з міцними ратицями. Бабки міцні. Шкіра покрита грубою білою щетиною.

Вага дорослої свині становить 240-250 кг, кнурів - 290-320 кг.

Свиноматки багатоплідні, за один опорос приносять 11-12 поросят. Вагу 100 кг поросята набирають до півроку. Приріст становить 680-750 г на добу. Молочність - 68-75 кг. Вихід м'яса - до 60%, сала - 3,7%. Шпик товщиною 28 мм.

М'ясо - сальні породи свиней

Українська степова біла свиня виведена в Херсонській області України в дослідному господарстві заповідника Асканія-Нова, в результаті схрещування маток місцевих довговухих степових українських свиней, добре пристосованих до посушливого клімату, з виробниками англійської великої білої породи. Створена порода під керівництвом академіка М.Ф. Іванова в рекордно короткі терміни, всього за 8 років, в період з 1926 по 1934 роки. Зареєстрована порода в 1934 році.

Свиня степової білої породи відноситься до порід універсального (м'ясо-сального) напряму продуктивності. Свині мають досить великі розміри, володіють міцною конституцією і більш грубим, ніж у Великої Білої, кістяком.

Голова середня, з довгим рилом і вузьким чолом; вуха у свиней великі, довгі і трохи нависають на очі; груди досить широкі та глибокі; спина широка, пряма або злегка звисла; стегна розвинені і добре наповнені; ноги міцні і добре стоять на землі. Шкіра щільна, рожева, середньої товщини. Масть біла, щетина довга, товста і гладка.

Вага дорослих кнурів-плідників і свиноматок становить 338 кг і 243 кг, а довжина тулуба - 186 см і 165 см відповідно.

Репродуктивні функції розвинені добре. Зазвичай за один опорос матка приносить 11-12 поросят. Скоростиглість висока. При м'ясній відгодівлі ваги в 100 кг молодняк досягає за 180-190 днів. Багатоплідність, голови - 11,2.

Молочність маток - близько 80 кг. Маса гнізда у віці 2 місяці - 186 кг.

Вік досягнення живої маси 100 кг - 186 днів. Середньодобовий приріст - 700-710 грам при витратах корму на 1 кг приросту 3,76 к.од. Середня товщина шпигу - 28 мм. Вихід м'яса становить приблизно 61-62%.

Історія **Беркширської породи** свиней починається в Англії, а назвою вона завдячує графству Беркшир. Для їх виведення схрещували Неаполітанських, Сіамських та Китайських свиней.

Беркширська порода свиней має чорно-рябу масть, об'ємний та витягнутий тулуб, широку рівну спину. В них короткі, але міцні ноги, в деяких представників вони мають Х-подібну форму. В чистокровних беркширів, тіло яких густо покрито чорною щетиною, на голові, ногах та кінчику хвоста можна помітити білі плями.

Головною перевагою беркширських свиней є здатність швидко набирати вагу, утримуючи при цьому високий показник якості м'яса. Для цього використовують м'ясний та сальний методи відгодівлі. При правильно підбраному інтенсивному харчуванні вага свині збільшується майже на кілограм за добу.

Вже у віці 6 місяців порося Беркширської породи досягає 100 кг, дорослі особини мають вагу 220-350 кг.

Беркширська свиня не є особливо вибагливою до утримання або харчування. Завдяки цим характеристикам, беркшири є популярними в домашніх господарствах. За один опорос свиноматка народжує біля 8 поросят, однак окремим заводчикам вдається збільшити цей показник до 11-12.

Представники беркширської породи здатні передавати своїм нащадкам все найкраще, що в них є. Тому їх схрещують з іншими породами не тільки в домашніх, а навіть в промислових масштабах. Такий приплід може

похвалитись збільшеною кількістю потомства, меншим споживанням корму, а також поліпшенням кількісних та якісних показників м'яса.

Сьогодні беркширська свиня поширена в США, Англії, Україні та Білорусі. Найбільш затребувані вони саме для виведення нових порід свиней і покращення їх характеристик.

Польсько-Китайська, Представлена порода польсько-китайських свиней за власними характеристиками продуктивності відноситься до сального напрямку.

Польсько-китайські свині характеризуються такими даними: середніх розмірів голова, що в профілі має практично непомітним вигином; на головній частині акуратно розміщені досить довгі вуха, що чітко спрямовані вперед, на закінченнях властива лопухість, вушка сильно закривають очі, але це скоріше позитивний факт. Саме за допомогою обвислих вух свині є більш спокійними, а також тварини витоптують траву. Тулуб свиней компактний і рельєфний; велика і трохи опукла спинна частина; ребра і грудна клітка глибокі; добре розвинені окости, що акуратно зливаються в скакальний суглоб. Свиням притаманні білі шкарпетки, на насиченому чорному тлі, який є основним. На рильцях фактично завжди є білі відмітини, такі ж цятки білого кольору знаходяться на хвостовій частині.

Кнур дорослий, важить в межах 300-350 кг, а доросла свиноматка від 200 до 280 кг. До переваг породи відносять їх високу і інтенсивну скоростиглість, також поросята мають відмінні здібності до відгодівлі. Наприклад, у віці 180-210 днів (6-7 місяців) поросята свиней польсько-китайської породи важить 100 - 120 кг. За умов м'ясо-сального відгодівлі, середньостатистичний відсоток забійної ваги складає приблизно 84-85%. Свиноматки не відрізняються особливим рівнем багатоплідності, за один опорос приводить 6-10 маленьких поросят.

Найбільшого поширення представлений різновид заслужив на територіях США. Саме там мешкає близько 40% від усього світового поголів'я племінного складу польської свині з китайською генетикою. На території Росії і України імпортували представників цієї породи в обмежених кількостях, що служили хіба що для досліджень і збереження генетичного резерву. У подальших процесах вивчення, що проводилися під керівництвом вітчизняних вчених, представлена польсько-китайська різновид послужила основою в створенні лівенських свиней.

Представлений різновид свині в літературі часто зустрічається як «УКБ-1» - **«Українська велика біла»** порода свиней. Після створення основного різновиду при племінних заводах почалися процеси створення внутрішньо-породного типу представників українських великих білих свиней. До провідних племінних заводів відносяться такі, як: «Степове», «Чорноморське» (розміщене близько Полтавської області), «Велика Бурімка» (розміщення на територіях Черкаської області), «Бобровицький» (Чернігівська область), «Україна» (Вінницька область). У період з початку існування представлені різновиди і до 1973 року, в процесах внутрі-породного розведення використовували виключно селекційні методи. Ситуація змінилася приблизно в 1974 рік, коли обмін різними генетичними селекційними резервами став інтенсивно поширюватися і використовуватися. Фактично, передача селекційного матеріалу найбільш високу роль зіграла з кабанами. Через кілька років після тривалих і численних досліджень, УКБ-1 була визнана як самостійний різновид.

Свиням характерна масивна і рельєфна конституція. Дорослий кнур досягає живої маси близько 320-330 кг, доросла свиноматка має приблизно 240-250 кілограм живої маси.

Свиноматки мають гарні материнські якості. За один опорос свиноматка народжує 10 – 13 поросят. Молочність свиноматки становлять 50-80 кг.

Відгодівлю поросят можна розпочинати у віці 60-90 днів, від 18 до 22 кг. Результати контрольного відгодівлі показують, що в середньому, добовий приріст живої маси коливається в межах 700 г. Доростаючи до піврічного віку, поросята важать 90-110 кг. Необхідна кількість їжі на один кілограм приросту живої ваги – 3,5-4,5 кормових одиниць.

Брейтовска порода свиней.

Основні продуктивні характеристики вказують на універсальний або м'ясо-сальний напрямок продуктивності. Для представників брейтовської породи свиней характерні високі показники багатоплідності, відмінна скоростиглість, сильна конституція. Дорослий кнур важить приблизно 300-340 кг, а зріла свиноматка від 210 до 250 кг.

Брейтовські свині володіють: великим і рельєфним корпусом; тулуб досить-таки довгий, у свиноматок близько 130-160 см, а у кнурів – 160-175 см; середніх розмірів голова, а в профілі добре помітний вигин, але не схожий на мопсовидний; на головній частині акуратно розміщені досить довгі вуха, що через свої розміри звисають на очі; не надто довга, широка і рельєфна шия; грудна клітка велика і опукла; спинна і поперекова частини відрізняються мускулистістю; зона крижів значно спущена; добре розвинені окороки. Забарвлення в основному білих відтінків, рідше зустрічаються представники з пігментованим щетинним покривом. Весь тулуб рясно вкрите

м'якою щетиною. У тварин досить-таки щільна шкіра (рідко зустрічається з наявністю складок).

Багатоплідність становить 12-14 поросят, причому за рік свиноматка приносить два опороси, що є великою рідкістю для свиней. Такі багатоплідні якості зберігаються протягом п'яти або шести років. Молочність від 60 до 75 кг; скоростиглість – 90 -110 кг у віці 190-200 днів. Середньодобові прирости близько 670-690 г. Одними з найкращих якостей Брейтовських свиней вважається швидка адаптація і акліматизація.

Представлений різновид Литовської білої породи свиней володіє хорошими м'ясними і сальними якостями, тому її тип напрямки є м'ясо-сальним.

Екстер'єрні характеристики вказують на досить великі розміри тулуба, кісткова система міцна і сильно розвинена. Розміри довжини тулуба у дорослого кнур становить близько 165-180 см, обхват грудної клітки, приблизно 155-165 см. Доросла свиноматка, має довжину тулуба від 150 до 160 см. Поросята не є високими, а висота їх ніг володіє середніми розмірами. Як у кнурів, так і у свиноматок середніх розмірів голова, а в профілі представники литовської білої різновиди мають акуратним і маленьким вигином. Тварини мають невеликі вуха, що чітко спрямовані вперед і по сторонах. Середня головна частина плавно переходить в недовгу шию, а та, в свою чергу, гармонійно виглядає з великою, прямою і опуклою спинною частиною. Литовські білі поросята мають пропорційні до тіла і глибокі боки, між якими визирає досить пружний, великий живіт. Щетина не надто довга, швидше середніх розмірів, досить рідка і також білого кольору, як і шкіра тварин. У литовської білої породи є певні екстер'єрні відмінності, що характеризують вади і недоліки. До них відносяться: сильно обвислі крижі,

досить-таки слабкі і нерозвинені боки, і, не дивлячись на те, що оброслість у представленого різновиду не є надто сильним, а навпаки, вважається, що надто мінімальна щетина є значним мінусом.

Жива вага дорослого кнура коливається від 310 до 315 кг; довжина тулуба 180-185 см. Свиноматка важить приблизно 240-250 кг, довжина тулуба 160-170 см. За один опорос свиноматка може привести біля десяти поросят. Молочність свиноматок становить 50-60 кг, а маса гнізда після 60 днів – приблизно 165-175 кг.

Сальні породи свиней

Миргородська порода була виведена в Полтавській області і зареєстрована в якості самостійної напередодні Великої Вітчизняної війни в 1940 році. Свою назву порода отримала від однойменного району Полтавщини.

У тварин міцна конституція і гармонійно розвинений широкий і глибокий тулуб.

Характерними особливостями екстер'єру є наступні: голова у тварин середньої величини з характерними ганашами; вуха у свиней невеликі, трохи спрямовані вперед; спина широка і пряма; окости розвинені, добре виконані і за своїми контурами прагнуть до округлої форми; ноги міцні. Шкіра у тварин еластична, без властивих багатьом породам характерних складок. Щетина блискуча, довга і густа. Масть, як правило, чорно-ряба, хоча нерідко зустрічаються особини чорної або чорно-рудого окрасу.

Вага дорослих кнурів і маток становить, відповідно, 300 - 320 кг і 200 - 220 кг. Довжина кнурів-плідників досягає 175 - 180 см, маток - 165-170 см.

Свиноматка за опорос приносить 10 - 11 поросят. Молочність у маток невисока, приблизно 50 кг.

При відгодівлі ваги в 100 кг тварини досягають, в середньому, за шість - шість з половиною місяців.

Багатоплідність: 10,8 поросят. Молочність маток: близько 50 кг
Маса гнізда у віці 2-х місяців: 172 кг. Вік досягнення живої маси 100 кг: 182 дні. Середньодобовий приріст: 713 г при витратах корму на 1 кг приросту 4,03 к.од. Середня товщина шпику: 28 мм.

Вихід сала: 37-38%

Вихід м'яса становить приблизно: 52-53%.

Історія породи свиней **Мейшан** бере свій початок в Китаї і завдячує назвою провінції Мейшан. Саме ці свині є найдревнішими серед всіх домашніх свиней, що збереглися до сьогоднішніх днів, їм більше 400 років.

Від інших порід свиней мейшан відрізняється своїм повністю чорним забарвленням, дуже довгими вухами, великими розмірами та короткою головою. Нижня сторона та ноги мейшан, а інколи і рило мають характерний для свиней рожевий відтінок. Вони мають зморшкувату шкіру, що покрита темною тонкою щетиною. Свиноматки досягають 62 см у висоту, кнури - 70. Вага може сягати 130-170 кг.

Також, мейшан вважаються ледь не найбільш плідними свинями у світі. Два опороси на рік приносять по 15 поросят. Свині цієї породи ростуть дуже повільно, проте швидко набирають вагу. Вони мають велику товщину сала. Китайці не дуже цінують м'ясо, на відміну від субпродуктів та сала.

Особливістю свиней мейшан можна назвати зморшкувату морду з коротким рилом. При першому ж погляді на представника породи в очі кидаються обвислі довгі вуха. Вони вказують на те, що ці тварини досить

добре адаптовані до субтропічного клімату, адже саме вуха сприяють тепловіддачі.

Тулуб мейшан також є досить примітним через складчасту шкіру та обвисле черево. Коли тварина пересувається по загону, видно наскільки вона незграбна.

Хоч свині мейшан й мають китайське походження, сьогодні вони утримуються в Середній, Південній та Західній Європі, але тільки в зоопарках та агрокуточках.

У першій половині XIX століття, на англійських територіях вперше на світ з'явилися порода **чорної великої** свині. Виведення цієї породи відбувалося методом складного відтворювального схрещування. В процесі брали участь представники довговухих англійських свиней, китайська чорна і неаполітанська породи. На сьогоднішній день представники чорної великої породи поширилася на територіях України, Білорусі, Росії, Німеччини, Великої Британії.

Тварини характеризуються: великих розмірів тулубом; гармонійною і пропорційною статуєю; тулуб досить довгий; середніх розмірів, недовга голова; на головній частині акуратно розміщені досить довгі вуха, що спадають на область очей; головна частина плавно переходить в шийну, шия рельєфна, потужна і не відрізняється особливою довжиною; грудна клітка широка, а ще часто груди порівнюють з формою бочки, тому що вона така ж опукла; спинна частина широка, пряма і трохи подовжена; поперекова область широка; добре розвинена, округла частина окороків, що гармонійно виглядає на контрасті зі скакальним суглобом; ноги рельєфні, сильні, а на кінчиках з прямими і міцними ратицями; частина баків досить коротка.

Значними недоліками у представників даного різновиду є наявність складок на шкірі, а також зад, що часто провисає.

Дорослий кнур має приблизно 250-400 кг живої ваги, а зріла свиноматка важить близько 200-300 кг. Плодючість свиноматок від 10 до 12 поросят. Молочність становить 55-70 кг. Розвиток живої ваги до піврічного віку досягає 90-110 кг.

Мангалицька порода була виведена в Угорщині в середині ХІХ ст.

Розведенням породи в даний час займаються в Англії, Угорщині, Іспанії, деяких регіонах України.

Масть руда, рідше чорна з жовтими підпалинами. Дорослі тварини вкриті густою кучерявою щетиною з підшерстям, невеликі, мають міцну конституцію, короткий тулуб, окістя м'ясисті.

Жива маса кнурів 200 кг, свиноматок - 150.

Плодючість свиноматок 5-8 поросят в опоросі, вага яких до 6 місяців досягає 65-70 кг. У новонароджених спостерігається поздовжня смугастість, як у поросят дикої свині. Тварини витривалі, пристосовані до випасу, добре відгодовуються і обростають салом, але пізньостиглі й малоплодючі.

М'ясо у мангалів соковите, ніжне, смачне, з низьким вмістом холестерину, тому його вважають дієтичним. У свиней цієї породи жир починає відкладатися досить рано, у віці 8 місяців товщина сала досягає 5-6 см, а до 10 місяців – 7-9 см.

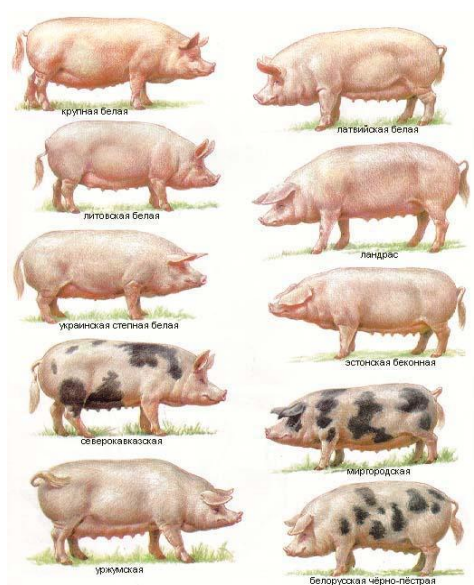
Список використаної літератури

1. Герасимов В.І., Цицюрський Л.М., Барановський Д.І. та ін. Свинарство і технологія виробництва свинини. - Харків: Еспада, 2003. - 440 с.
2. Прокопенко О. Ефективність різних варіантів схрещування свиней // Тваринництво України. - 2000. - № 12. - С. 13-14.
3. Рибалко В.П., Буркат В.П. Селекція та гібридизація у свинарстві. БМТ. — К., 1996.- 142 с.
4. Рибалко В.П., Мельник Ю. Ф., Нагаєвич В. М., Герасимов В. І. Породи свиней в Україні: Навч. Посібник. – Харків: Видавництво «Еспада», 2001. – 128 с.

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЗОЛОЧІВСЬКИЙ КОЛЕДЖ ЛНАУ

«ТЕХНОЛОГІЯ ВИРОБНИЦТВА ПРОДУКЦІЇ СВИНАРСТВА» АЛЬБОМ ПОРОДИ СВИНЕЙ

для студентів спеціальності 204 «Технологія виробництва і переробки
продукції тваринництва»

КОНКУРС «Педагогічний ОСКАР – 2020»

НОМІНАЦІЯ «Інноватика в організації
практичного навчання студентів»

2020

Укладач: Куцель Наталія Михайлівна – викладач технологічних
дисциплін, «спеціаліст першої кваліфікаційної категорії»

Рецензент: викладач вищої категорії Золочівського фахового коледжу
ЛНАУ – Павлюк Тетяна Петрівна

Матеріали у альбомі подані з описом порід та їх фотокартками, що дає
можливість студентам краще засвоювати навчальний матеріал з тем «Породи
свиней».

Рекомендовано цикловою комісією ветеринарої медицини і технологій в
тваринництві Золочівського коледжу ЛНАУ.

Протокол № _____ від « ____ » _____ 2020р.

